

„Не може да продължава ли?“ изрева Сквирсъ съ прѣгракналъ гласъ.

„Не!“ изгърмя Никола. „Азъ нѣма да гледамъ спокойно това. Крѣвта ми се разбутува и азъ имамъ сила да свърша съ десетъ такива нехранимайковци като васъ. Похванете го само още еднажъ и вие ще усѣтите послѣдицитѣ на собственото си тѣло!“

Едва Никола що бѣ произнесълъ тия думи, Сквирсъ остави Смике на страна, обърна се къмъ покровителя му и тъй го удари по лицето съ прѣжката си, че на Никола се стори, като че червени пламъци излизатъ изъ главата му.

Въ сѣщия мигъ Никола го сграбчи навднѣжъ, изтрѣгна му прѣжката изъ ржката, стисна го за грѣкляна и почна да бие разбойника, докато послѣдния почна да плаче и вие за милость и докато и на самия Никола отмаля ржката. Тогава той събра послѣднитѣ си сили, удари му още половинъ дужина тояги и захвърли Сквирса колкото можа по-далеко отъ себе си. Напразно Никола търсѣше Смике слѣдъ това, — той бѣ изчезналъ. Слѣдъ малко и самъ той напусна стаята и кжщата.

Той имаше само нѣколко шилинга и мѣдни монети въ джеба си, а бѣ на двѣстѣ и петдесетъ английски мили далечъ отъ Лондонъ. Надали би стигналъ той нѣкога до столицата, ако не бѣ срѣщналъ единъ много любезенъ и добросърдеченъ човѣкъ, когото познаваше отъ по-рано.

Когато се научи за станалото, човѣкътъ настоя да даде на Никола пари въ заемъ. Младиятъ човѣкъ прие само нѣколко сребърни монети, колкото да не изпадне въ мизерия, и съ пооблекчено сърдце трѣгна на пжтъ.

Той вървя цѣлия день, прѣзъ нощта спа въ една селска кжща, на слѣдния день пакъ продължи пжтя си, докато стигна въ малкия градецъ Бороугбриджъ; тамъ той намѣри празенъ хамбаръ, простря уморенитѣ си членове въ единъ топълъ жгълъ и скоро слѣдъ това заспа. Като се събуди на другата заранъ, той се стрѣсна и начена да си търка очитѣ. Той

бѣ сънувалъ за училището — и сега виждаше фигурата на Смике прѣдъ очитѣ си.

„Това е невъзможно!“ извика той високо. „Смике?“

Фигурата се раздвижи, изправи се и падна прѣдъ него на колѣнѣ. Това бѣ наистина Смике.

„Защо колѣничишъ прѣдъ мене?“ попита Никола, като го изправи бързо.

„За да вървя съ васъ — навредъ, кждѣто и да е — накрай свѣта — до гроба на гробищата!“ отвърна Смике, стискайки ржката му. „Вземете ме — о, вземете ме! Вие сте моятъ роднина — моя приятелъ — вземете ме съ себе си — азъ ви се моля!“

„Азъ съмъ приятелъ, който едва ли би мо-

гълъ да направи нѣщо за тебе,“ каза кратко Никола. „Какъ, дойде до тукъ?“

Смике го бѣ слѣдилъ, не бѣ го изпусналъ изъ очи, вардилъ го бѣ, когато той спѣше, почивалъ си бѣ, когато учителя му обѣдваше и вечеряше, не бѣше посмѣлъ да се покаже отъ страхъ, че ще го върнатъ, не искаше и сега още да се покаже, но Никола се бѣ събудилъ по-рано, отколкото той очакваше, и така той не успѣ да се скрие.

„Бѣдно момче,“ каза Никола, „твоята безжалостна сждба ти дава само единъ приятелъ